

การควบคุมการลงทุนของบริษัทประกันภัยในประเทศไทย

๕.๑ ระยะก่อนปี พ.ศ. ๒๕๑๐

ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ไม่มีการควบคุมการลงทุนของบริษัทประกันภัย กฎหมายที่ใช้ในการควบคุมการประกันภัยขณะนั้นก็ยังให้พระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขาย อันกระทบถึงความปลอดภัยหรือผาสุกแห่งสาธารณชน พ.ศ. ๒๔๗๑ ซึ่งมีบทบัญญัติมาตรา ๗ ว่า

"ห้ามมิให้บุคคลผู้ใดประกอบกิจการประกันภัย ธนาคารออสลิน เครดิตฟองชีเออร์ หรือกิจการอื่นอันมีสภาพคล้ายคลึงกันในกรุงสยาม เว้นแต่จะได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะการนั้น ฯลฯ"

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ ก็มีประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ในพระราชบัญญัติดังกล่าวคือ
 ฯลฯ

(๔) ให้กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม เป็นเจ้าหน้าที่ผู้รักษาการอื่น เกี่ยวกับรถไฟ ขุดคลอง เติ้นอากาศ การไฟฟ้า และประกันภัย"

ตั้งแต่บัดนั้นกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม โดยกรมทะเบียนการค้า ก็ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการควบคุมกิจการประกันภัย ในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ นั้น กระทรวงพาณิชย์และคมนาคมได้ประกาศให้บุคคลที่จะ เริ่มประกอบกิจการประกันภัย ต้อง ขออนุญาตก่อน และบุคคลที่ประกอบกิจการประกันภัยอยู่แล้ว ในวันใดพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขาย อันกระทบถึงความปลอดภัย หรือผาสุกแห่งสาธารณชน พ.ศ. ๒๔๗๑ ต้อง ขอรับอนุญาต ภายในวันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ และผู้ประสงค์จะประกอบกิจการประกันภัยจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขบางอย่างที่กำหนดไว้ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้นั้นเป็น

เงื่อนไขการรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต และเงื่อนไขการรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยรวม ๒ ฉบับ และเงื่อนไขพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น เพราะบริษัทประกันภัยที่จะขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจขณะนั้น เป็นบริษัทจากต่างประเทศเท่านั้น^๑

เงื่อนไขการขอรับอนุญาตทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าว มีข้อกำหนดเพียงเรื่องทุนประกอบการ เงินวางประกัน การรายงานสถานะการเงินและเงินที่ต้องใช้คืนตามกำหนดเวลาเท่านั้น ไม่ได้มีการกำหนดควบคุมการลงทุนของบริษัทประกันภัยไว้เลย ทางกรมเพียงประสงค์จะให้ความปลอดภัยแก่ประชาชนผู้เอาประกันภัยทราบถึงฐานะการเงินของบริษัทว่ามีความมั่นคงเพียงใด โดยกำหนดให้บริษัทประกันอัคคีภัยต้องมีหลักทรัพย์ประกันฝากไว้ต่อทางการ เป็นจำนวนหนึ่งแสนบาท และบริษัทรับประกันชีวิตต้องฝากหลักทรัพย์ไว้ต่อทางการ เมื่อเริ่มประกอบการประกันชีวิตจำนวนห้าหมื่นบาท และจะต้องฝากเพิ่มขึ้นจากจำนวนหนึ่งในสามของเบี้ยประกันที่บริษัทได้รับทุกปี บริษัทที่ประกอบกิจการนอกจากกิจการประกันภัยดังกล่าวทั้งสองประเภทนี้ไม่ต้องฝากหลักทรัพย์ประกัน

พ.ศ. ๒๔๘๒ กระทรวงพาณิชย์ได้ยกเลิกเงื่อนไขปี พ.ศ. ๒๔๗๒ ซึ่งกำหนดไว้เป็นภาษาอังกฤษเสีย และกำหนดเงื่อนไขควบคุมกิจการประกันภัยขึ้นใหม่ เพื่อให้ประชาชนผู้เอาประกันภัยมีความปลอดภัยยิ่งขึ้น ซึ่งก็ยังเป็นเรื่องเงินทุนของบริษัทประกันภัย และให้บริษัทประกันภัยทุกประเภทต้องฝากหลักทรัพย์ประกันไว้กับทางราชการ เว้นแต่กิจการประกันภัยเบ็ดเตล็ดยังไม่กำหนดถึงการควบคุมการลงทุน

พอปี พ.ศ. ๒๔๘๔ กระทรวงพาณิชย์ก็ได้แก้ไขเพิ่มเติมเงื่อนไขควบคุมกิจการประกันภัยเพื่อให้เหมาะสมกับการควบคุมบริษัทประกันภัย ส่วนสำคัญที่แก้ไขก็คือ กำหนดทุนของบริษัทประกันภัยเพิ่มขึ้น เปลี่ยนแปลงชนิดหลักประกัน และเพิ่มจำนวนหลักทรัพย์

^๑ สมชาย ศิวะโกเศศ, "ความเป็นมาของกองประกันภัย", วารสาร
ชาวพาณิชย์ฉบับพิเศษ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๐๖ (สิงหาคม ๒๕๐๖) : ๔๖๓ - ๔๖๖

ประกันของบริษัทประกันภัย และกำหนดให้บริษัทประกันภัยที่จะดำเนินกิจการประกันภัย เบ็ดเตล็ดต้องฝากหลักทรัพย์ประกันภัยด้วยเท่านั้น ในเรื่องการลงทุนของบริษัทประกันภัย ก็ยังไม่กล่าวถึง

หลัง พ.ศ. ๒๔๕๒ ก็มีเพียงพระราชบัญญัติควบคุมการจ่ายค่าสินไหมทดแทน ตามสัญญาประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๔๕๖ และประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๒ เรื่องการ ควบคุมการประกันอัคคีภัยที่บริษัทประกันภัยจะกระทำต่อไปในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ เท่านั้น ไม่มีกฎหมายใดที่จะควบคุมการลงทุนใดๆ ของบริษัทประกันภัยเลย กฎหมายที่มีอยู่ไม่มี การแยกตราเป็นกฎหมายตามประเภทของการประกัน ไม่มีการส่งเสริมให้ธุรกิจประกัน ภัยเจริญก้าวหน้าตามหลักวิชาทางเศรษฐศาสตร์ และไม่มีการแสดงสถิติและวิจัยผลได้ เสียจากการประกอบธุรกิจประกันภัยที่มีต่อประเทศชาติ ^๒

อย่างไรก็ดี ในการที่มีเงื่อนไขการควบคุมกิจการประกันภัยนั้น ก็ได้กำหนด หลักทรัพย์ที่บริษัทประกันภัยจะต้องฝากไว้เป็นประกัน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการ ควบคุมกิจการประกันภัยที่มีส่วนในประโยชน์แก่การลงทุนในประเทศอยู่บ้างตามเงื่อนไข ควบคุมกิจการประกันภัยปี พ.ศ. ๒๔๕๒ การฝากหลักทรัพย์ประกันนอกจากจะให้ความ คุ้มครองแก่ผู้เอาประกันแล้ว ก็ได้เกิดประโยชน์แก่การลงทุนในประเทศ เพราะยัง อนุญาตให้บริษัทฝากหลักทรัพย์ที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลต่างประเทศได้ ซึ่งบริษัทต่างประเทศ เกือบทุกบริษัทซึ่งมีพันธบัตรดังกล่าวอยู่แล้ว ก็ยอมฝากพันธบัตรนั้น แม้จะอนุญาตให้เลือก ฝากเงินสดกับธนาคารพาณิชย์ในประเทศ ก็มีแต่บริษัทในประเทศเท่านั้นที่ฝากเงินสด ในเงื่อนไขควบคุมกิจการประกันภัย พ.ศ. ๒๔๕๔ จึงกำหนดให้บริษัทที่ขออนุญาตประ กอบการฝากหลักประกันได้เพียง ๓ ชนิด คือ พันธบัตรธนาคารโลก พันธบัตรรัฐบาลไทย (ทั้งที่ออกในประเทศและต่างประเทศ) และเงินสด จึงนับได้ว่าการฝากหลักทรัพย์ประกัน

^๒ ฎาคิ ไหวคดี, "ข้าพเจ้ากับวงการประกันภัย" วารสารวันประกันภัย

ในระยะหลังนี้มีส่วนให้ประโยชน์แก่การลงทุนอยู่ด้วย ^๓

ในระยะนี้บริษัทประกันภัยจะทำการลงทุนในกิจการอะไรก็ได้ เพราะไม่มีกฎหมายควบคุมเรื่องการลงทุนโดยตรง แต่กองประกันภัยในขณะนั้นก็ได้พยายามสนับสนุนที่แจ้งให้บริษัทประกันภัยลงทุนในหลักการที่มีความมั่นคงให้ผลประโยชน์สูงแต่เนื่องจากสภาพการณ์ของประเทศไทยแตกต่างกับประเทศอื่น ดังนั้นหลักการลงทุนที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป คือ ความมั่นคง ให้ผลประโยชน์สูงและปลอดภัย มีการกระจายการลงทุนสามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้เร็ว โดยไม่ขาดทุนนั้นจึงใช้ไม่ได้เต็มที่ในประเทศไทย บริษัทประกันภัยในประเทศไทยกลับไปลงทุนในค่านิยมมากกว่าการซื้อพันธบัตร ทุนการรับจ้างซึ่งเป็นเพราะความไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดของผู้บริหารบริษัทประกันภัย โดยเฉพาะกิจการประกันชีวิตว่า เบี้ยประกันที่ใครรับไปหลายแสนหลายล้านบาทนั้นเป็นรายได้ของบริษัท ไม่ได้คิดว่าที่แท้จริงนั้นเป็นเงินที่ผู้เอาประกันเพียงแต่ฝากไว้ ซึ่งต้องคืนแก่ผู้เอาประกันหรือแก่ผู้รับประโยชน์ในอนาคต ผู้บริหารบริษัทจึงนำเอาเงินไปลงทุนใช้จ่ายกันตามสบาย กรรมการของบริษัทบางแห่งเอาเงินของบริษัทไปใช้ส่วนตัวบ้าง เบียดบังไปเป็นของตัวเองบ้าง ^๔

จากการที่ไม่มีกฎหมายควบคุมนี้เองบริษัทประกันภัยจึงได้มีการดำเนินงานผิดพลาด ขาดกฎเกณฑ์และมาตรฐาน โดยเฉพาะด้านการลงทุนของบริษัทก็ไม่ได้ก่อให้เกิดคุณค่าทางเศรษฐกิจมากนัก บริษัทประกันภัยไม่มีการนำเงินมาลงทุนอย่างจริงจัง ส่วนใหญ่เป็นบริษัทครอบครัว การลงทุนเป็นการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นสำคัญ มี

^๓ กระทรวงเศรษฐกิจ, กรมทะเบียนการค้า, กองประกันภัย, รายงานกิจการประกันภัยในประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๔๖ (กองประกันภัย กรมทะเบียนการค้า กระทรวงเศรษฐกิจ) หน้า ๔

^๔ บรรณาธิการ, "ใครจะช่วยเขา", ไทยรัฐ (๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๔) : ๓

การนำเงินไปลงทุนควบคู่กันใหญ่ โดยขาดหลักทรัพย์ประกัน จึงประสบปัญหาหนี้สูญ และเรียกเงินคืนไม่ได้จำนวนมาก บริษัทจึงขาดประโยชน์ที่จะได้อย่างเพียงพอกับรายจ่ายที่เกิดขึ้นจากสัญญาประกันภัย เกือบทุกบริษัทจึงขาดทุนแทบทุกปี ซึ่งประสบการณ์เช่นนี้มิใช่แต่จะเกิดขึ้นในประเทศไทยเท่านั้น แม้แต่ในประเทศอังกฤษ ก่อนจะมีกฎหมายควบคุมกิจการประกันชีวิตใน พ.ศ. ๒๔๑๓ นั้น ก็ปรากฏว่าจากจำนวน ๒๕๕ บริษัท ซึ่งดำเนินกิจการอยู่ขณะนั้น มีถึง ๑๗๔ บริษัทที่ต่องเลิกกันไป ในสหรัฐอเมริกา ก่อน พ.ศ. ๒๔๔๔ ก็มีประสบการณ์คล้ายคลึงกัน การควบคุมโดยใกล้ชิดและพอที่จำเป็นของจำเป็นสำหรับกิจการประกันภัย การปล่อยละเลยไม่มีการควบคุมการดำเนินงานการลงทุนของบริษัทประกันภัย เป็นการทำลายกิจการประกันภัย^๕

ในระยะก่อนปี พ.ศ. ๒๕๑๐ นี้ มีบริษัทประกันภัยที่ต้องรับผลจากการลงทุนตามนโยบายของผู้บริหารบริษัท โดยไม่มีการควบคุมของทางราชการหลายบริษัท ทั้งถูกเพิกถอนใบอนุญาตทันที หรือถูกควบคุมกิจการ และเพิกถอนใบอนุญาตในภายหลังปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เพราะผลจากการกระทำผิดพลาดก่อนปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ดังนี้

๑. บริษัทนครหลวงประกันชีวิต จำกัด ถูกเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๗
๒. บริษัทประกันชีวิตบูรพา จำกัด ถูกควบคุมกิจการเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๑ และต่อมาได้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตในปี พ.ศ. ๒๕๑๒
๓. บริษัทสหประกันภัย จำกัด ถูกเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒
๔. บริษัทพัฒนาการประกันภัย จำกัด ถูกเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปี พ.ศ.

๒๕๑๒

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๕ ศาสตราจารย์นิติ กันตะบุตร, "การประกันชีวิตในประเทศไทย",
วารสารประกันภัย ๕ (ธันวาคม ๒๕๑๕) : ๓๓

๕. บริษัทไทยประสิทธิ์ประกันภัย จำกัด ถูกควบคุมกิจการ เมื่อวันที่ ๑๘

มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๑

๖. บริษัทประกันชีวิตศรีอยุธยา จำกัด ถูกควบคุมกิจการ เมื่อวันที่ ๑๘

มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๑

๗. บริษัทอินเตอร์เนชั่นแนลไลฟ์อินชัวร์รันส์ จำกัด ถูกควบคุมกิจการ เมื่อ วันที่ ๑๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๑

๘. บริษัทเอเชียประกันภัย จำกัด ถูกเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒

และยังมีบริษัทเล็ก ๆ อีกหลายบริษัทที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือไม่กี่เล็ก กิจการไปเอง ในส่วนที่ทำให้บริษัทนครหลวงประกันชีวิต จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทใหญ่ที่สุด กอนปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ต้องประสบการขาดทุนจนต้องถูกเพิกถอนใบอนุญาตนี้มีมูลเหตุ ดังนี้ ๖

๑. ข้อกำหนดของบริษัทให้กรรมการ เพียง ๑ นาย มีอำนาจลงชื่อทำการ แทนบริษัทได้ ซึ่งปรากฏว่ากรรมการของบริษัทนายหนึ่งได้ใช้สิทธิคนเดียวในการให้กู้ ลงทุนแสวงหาผลประโยชน์และจ่ายเงินของบริษัทออกมา จนกระทั่งพ้นจากตำแหน่งไป เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ในการให้กู้ดังกล่าวเป็นการให้กู้ยืมประเภทที่มีหลัก ทรัพย์ประกันไม่มั่นคง ไม่มีหลักทรัพย์ประกัน และการทำสัญญาหละหลวมไม่รัดกุม และ ไม่สมบูรณ์ตามกฎหมาย เช่น บางรายมิได้กำหนดระยะเวลาชำระหนี้ บางรายก็มีได้ กำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ บางรายก็ไม่มีลายเซ็นของผู้กู้ บางรายก็ไม่ปรากฏว่ามี อนุมัติค่าเนาของผู้กู้หรือผู้ค้ำประกันตามสัญญา

๒. ผู้ถือหุ้นของบริษัทได้กู้ยืมเงินจากบริษัทไปเท่ากับจำนวนเงินค่าหุ้นที่คนชำระ ซึ่งหลักฐานการกู้ยืมนี้ได้อายไป

๖ กองประกันภัย, "บันทึกมูลเหตุที่ฐานะ การ เงินของบริษัทนครหลวงประกันชีวิต จำกัด ประสบความยุ่งยากขณะนี้" (พระนคร : กองประกันภัย, ๒๕๐๗), หน้า ๑ - ๗ (อัครสำเนา)

๓. กรรมการของบริษัทได้ให้ลูกชายของคณูเงินไปโดยคนเป็นผู้ค้าประกัน แต่ไม่สามารถเรียกเงินคืนกับบริษัทได้ เพราะลูกหนี้ไม่มีทรัพย์สินใดจะชำระหนี้ และสัญญาไม่สมบูรณ์ตามกฎหมาย

๔. กรรมการของบริษัทชุดหลังได้ดำเนินการลงทุนหาผลประโยชน์ขาดทุน โดยที่ส่งจ่ายเงินให้ธนาคาร เอเซียไปเป็นตัวแทนของบริษัทรับจำนวนที่ดินจากผู้อื่น โดยให้ธนาคารลงชื่อเป็นผู้รับจำนวน และการที่บริษัทส่งจ่ายเงินให้ธนาคาร เอเซียไปก็ไม่มีหลักฐานการรับเงิน ภายหลังธนาคาร จึงโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นของธนาคาร เสีย และบริษัทก็ไม่ได้เงินคืนจากธนาคาร

บริษัทนี้ตั้งขึ้นโดยมีผู้มีวัตถุประสงค์ที่จะเป็นสถาบันการประกันความมั่นคงทางการเงินของผู้เอาประกัน หากแต่เพื่อหาผลประโยชน์แก่ผู้ถือหุ้นบางคน เช่น ให้ผู้ถือหุ้นกู้โดยเอาหุ้นของบริษัทมาเป็นประกัน นอกจากนั้นให้เงินโดยมีผู้มีหลักประกันที่มั่นคง การให้กู้ยืมมิใช่เพื่อแสวงหาผลประโยชน์แก่บริษัท หากแต่เพื่อหาผลประโยชน์แก่ผู้ถือหุ้นเท่านั้น ทำให้บริษัทต้องสูญเสียเงินในการลงทุนผิดหลักการนี้อย่างมาก และไม่มีทางเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้ บริษัทจึงต้องประสบภาวะขาดทุนจนต้องถูกเพิกถอนใบอนุญาตตั้งกล่าว

ในภาวะที่ไม่มีการควบคุมการลงทุนโดยกฎหมายนั้น บริษัทประกันภัยสามารถเลือกลงทุนได้อย่างเสรี และมีหลายบริษัทที่ลงทุนไปผลคือแก่บริษัทมากจนทำให้สามารถขยายกิจการกลายเป็นบริษัทใหญ่ต่อมา เช่น บริษัทอาคเนย์ประกันภัย จำกัด บริษัทไทยสมุทรประกันภัย จำกัด บริษัทกรุงเทพประกันภัย จำกัด ซึ่งก่อนนั้นแต่ละบริษัทมีเงินทุนจดทะเบียนเพียงเป็นแสนบาท แต่ต่อมาทุนจดทะเบียนเพิ่มเป็นล้าน ๆ บาท^๓

ในขณะนี้ บริษัทต่าง ๆ ส่วนมากประสบความล้มเหลวในการลงทุน เพราะกิจการส่วนใหญ่เป็นกิจการในครอบครัว มีการนำเอาเงินของบริษัทออกไปใช้ส่วนตัวบาง

^๓ นิรนาม, อดีตและอนาคตของกิจการประกันภัยในประเทศไทย (พระนคร : โรงพิมพ์กรุงศิลป์, ๒๕๑๒), หน้า ๕๐

ไปลงทุนในกิจการของเจ้าของเองบ้าง ซึ่งหากมีผลกำไรจากการลงทุนนั้นก็จะเป็นของเจ้าของ ส่วนตัวไป หากประสบผลขาดทุนก็ผิดก็เป็นของบริษัท จะเห็นได้จากปี พ.ศ. ๒๕๐๘ บริษัทมีการลงทุนเป็นอัตราส่วนถึง ๔๓ % ของสินทรัพย์ทั้งสิ้นของบริษัท ซึ่งในจำนวนนี้ เป็นการให้กู้ยืมเป็นส่วนใหญ่นี้ ซึ่งมีถึง ๒๕ % และการกู้ยืมเหล่านี้ทำให้บริษัทต้องสูญเสียเงินเนื่องจากเรียกเก็บไม่ได้ นอกจากนี้มีการลงทุนซื้อพันธบัตรรัฐบาล และลงทุนในกิจการ อุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม นอกจากพันธบัตรซึ่งได้คอกกผลแน่นอนแล้ว ในกิจการ คานอื่นก็แทบจะไม่ได้คอกกผลเลย

๕.๒ เมื่อมีกฎหมายควบคุม พ.ศ. ๒๕๑๐

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้มีพระราชบัญญัติประกันชีวิตและพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยออกใช้บังคับ และได้ยกเลิกกฎหมายและข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยเสียทั้งสิ้น เนื่องจากการประกอบกิจการประกันภัยเป็นกิจการสาธารณูปโภคอันเกี่ยวกับความผาสุกหรือความปลอดภัยของประชาชน ซึ่งอาจมีผลกระทบกระเทือนต่อฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศได้ทางหนึ่งด้วย ฉะนั้นการควบคุมกิจการประกันภัยจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะความปลอดภัยและมั่นคงทางการเงินของบริษัท อันจะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอาประกันด้วย และที่แล้ว ๆ มา บริษัทประกันภัยได้นำเงินไปลงทุนในทางที่ไม่เป็นประโยชน์แก่ความมั่นคงของบริษัท

วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนี้ ก็เพื่อควบคุมบริษัทประกันภัยให้ดำเนินการ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้เอาประกันเป็นหลัก มีให้ดำเนินการไปในทางที่ก่อให้เกิดการเสียหาย อันจะก่อให้เกิดความปลอดภัยและความเชื่อมั่นแก่ผู้เอาประกัน

๕ กองประกันภัย, วิจารณ์ธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย (พระนคร : โรงพิมพ์กรุงศิลป์, ๒๕๑๒), หน้า ๖๓

และเพื่อส่งเสริมกิจการประกันภัยให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นทันกับความต้องการของประชาชน

สาระสำคัญของพระราชบัญญัตินี้คือ กำหนดให้การประกอบธุรกิจประกันภัยต้องจัดตั้งขึ้นในรูปบริษัทจำกัด มีรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการตามรายการที่กำหนด และมีข้อกำหนดที่สำคัญดังนี้

๑. ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจรักษาการตามพระราชบัญญัติ และให้ผู้อำนวยการแห่งนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติและกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ

๒. การประกอบธุรกิจประกันชีวิตหรือประกันวินาศภัย จะจัดตั้งขึ้นในรูปบริษัทจำกัดเท่านั้น และจะต้องมีคำขอรับใบอนุญาตตามรายการตามที่รัฐมนตรีกำหนด ถ้าหากเป็นการประกอบธุรกิจโดยเป็นสาขาของบริษัทต่างประเทศ ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

๓. รัฐมนตรีจะออกใบอนุญาตก็ต่อเมื่อบริษัทได้วางหลักประกันไว้ดังต่อไปนี้

ก. บริษัทประกันวินาศภัย

- (๑) หนึ่งล้านบาทสำหรับประกันภัยทางทะเลและการขนส่ง
- (๒) หนึ่งล้านสองแสนห้าหมื่นบาทสำหรับการประกันภัยอื่นนอก

เหนือจากขอ (๑)

(๓) หนึ่งล้านห้าแสนบาทสำหรับการประกันภัยประเภทหนึ่งประเภทใด หรือหลายประเภทโดยรวมทั้งการประกันภัยตามขอ (๑) ด้วย

ข. บริษัทประกันชีวิตจะต้องมีหลักทรัพย์ของบริษัทวางไว้กับนายทะเบียนสองล้านบาท

วัลย์ลดา อินทวุฒิชัย "บทบาทของการประกันภัยในทางเศรษฐกิจ"

(กรุงเทพมหานคร : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์, ๒๕๑๔), หน้า ๓

๔. บริษัทประกันชีวิตจะคงดำรงไว้ซึ่งเงินกองทุนไม่น้อยกว่าหาตามบาท
๕. บริษัทประกันวินาศภัยจะคงดำรงไว้ซึ่งเงินกองทุนตามประเภทของการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ดังต่อไปนี้
- ก. ไม่น้อยกว่าสองล้านหาแสนบาท สำหรับการประกันวินาศภัยทางทะเลและการขนส่ง
  - ข. ไม่น้อยกว่าสามล้านหาแสนบาทสำหรับการประกันวินาศภัยประเภทใดประเภทหนึ่ง หรือหลายประเภทโดยไม่รวมการประกันวินาศภัยตามข้อ ก.
  - ค. ไม่น้อยกว่าสามล้านหาแสนบาท สำหรับการประกันวินาศภัยประเภทใดประเภทหนึ่ง หรือหลายประเภท โดยรวมทั้งการประกันวินาศภัยตามข้อ ก ด้วย
๕. บริษัทประกันชีวิต อาจประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยด้วยก็ได้ โดยต้องมีหลักทรัพย์ประกัน และเงินกองทุนตามข้อกำหนดว่าด้วยหลักทรัพย์ประกันและเงินกองทุนตามกฎหมายประกันวินาศภัยและในทำนองกลับกันบริษัทประกันวินาศภัยก็อาจประกอบธุรกิจประกันชีวิตได้

๖. นอกจากการประกันชีวิตหรือประกันวินาศภัย บริษัทจะลงทุนประกอบธุรกิจอื่นใดก็ได้ก็เฉพาะที่กำหนดในกฎกระทรวง กฎกระทรวงนั้นจะกำหนดเงื่อนไขในการประกอบธุรกิจนั้น ๆ ให้บริษัทปฏิบัติด้วยก็ได้

การประกอบธุรกิจใดที่ไม่ปฏิบัติหรือไม่เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้ถือว่าเป็นการประกอบธุรกิจที่ไม่ได้กำหนดในกฎกระทรวง

๗. ห้ามมิให้บริษัททำการ ดังต่อไปนี้
- ก. ลดทุนโดยมิได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถือหุ้น
  - ข. ฝากเงินไว้ที่อื่นนอกจากที่ธนาคาร
  - ค. เก็บเงินสดไว้ที่อื่นนอกจากที่สำนักงานของบริษัท
  - ง. จ่ายเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดให้แก่กรรมการ ผู้จัดการ ที่ปรึกษา พนักงานหรือลูกจ้างของบริษัท เพื่อเป็นค่านายหน้า หรือค่าตอบแทนสำหรับหรือเนื่องจากการประกอบธุรกิจหรือการกระทำใด ๆ เว้นแต่บำเหน็จ เงินเดือน โบนัส หรือเงินอย่างอื่นที่พึงจ่ายตามปกติ

จ. ชื่อหรือมีไว้เป็นประจำซึ่งอสังหาริมทรัพย์ เว้นแต่เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานและลูกจ้างของบริษัทตามสมควร หรือเป็นการซื้ออสังหาริมทรัพย์ที่จำนองไว้กับบริษัทนั้นจากการขายทอดตลาด โดยคำสั่งของศาล

บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่ตกเป็นของบริษัท เนื่องจากการชำระหนี้ การประกันเงินที่จ่ายให้กู้ยืมไปหรือเนื่องจากที่บริษัทได้ซื้ออสังหาริมทรัพย์ที่จำนองไว้กับบริษัทนั้น จากการขายทอดโดยคำสั่งศาล จะต้องจำหน่ายภายในเก้าปี นับแต่วันที่อสังหาริมทรัพย์นั้นตกเป็นของบริษัท หรือภายในกำหนดเวลากว่กว่านั้นตามที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ทั้งนี้ เว้นแต่รัฐมนตรีจะอนุญาตให้ใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานและลูกจ้างของบริษัทนั้น

๘. รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหากปรากฏว่า

ก. มีหนี้สินเกินกว่าทรัพย์สินหรือมีฐานะการเงินไม่มั่นคง อันอาจเกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน

ข. ผ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง เงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนด หรือประกาศที่ออกหรือกำหนดตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดี นายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งสั่งการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในเมื่ออาจทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน

ค. หยุดประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยหรือประกันชีวิต โดยไม่มีเหตุอันสมควร

ง. ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยหรือประกันชีวิตต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน

จ. ประวิงการจ่ายค่าสินไหมทดแทนหรือประวิงการจ่ายเงินที่ต้องจ่ายตามกรมธรรม์ประกันภัย หรือประวิงการคืนเบี้ยประกันที่ต้องจ่ายหรือคืน โดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่สุจริต

๘. บริษัทใดลงทุนประกอบธุรกิจอื่นใดที่มิได้กำหนด หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขในกฎกระทรวง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

กรณีบริษัททำความผิดดังกล่าว กรรมการของบริษัทนั้นหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของบริษัทนั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดของบริษัทนั้นด้วย

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้มีกฎกระทรวงเกี่ยวกับการลงทุนโดยเฉพาะของบริษัทประกันภัยออกมาใช้บังคับ เหตุที่รัฐจำกัดดูแลการลงทุนของบริษัทประกันภัยอย่างใดก็คิดก็เพราะเป็นที่ยอมรับกันว่าเงินที่ปรากฏในบัญชีแสดงการเคลื่อนไหวทางการเงินของบริษัทส่วนใหญ่เป็นเงินเบี้ยประกันของประชาชนแล้ว รัฐก็เห็นว่าต้องคอยสอดส่องดูแลการลงทุนหาประโยชน์ของบริษัท เพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้เอาประกันให้แน่ใจได้ว่าเงินเบี้ยประกันที่ประชาชนจ่ายไปเพื่อซื้อความคุ้มครองตามสัญญาประกันนั้น จะสามารถให้ความคุ้มครองตามความปรารถนาของประชาชนผู้เอาประกันอย่างแท้จริง

กฎกระทรวงฉบับที่ ๕ เป็นหลักการที่ควบคุมบริษัทประกันภัยในเรื่องการลงทุนอย่างเคร่งครัด เพื่อให้ธุรกิจประกันภัยมีความมั่นคงในทางการเงินเป็นที่เชื่อถือของผู้เอาประกัน บริษัทที่มีฐานะทางการเงินไม่ดีไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ต้องเลิกกิจการไป ซึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ หลังจากใช้กฎกระทรวงฉบับที่ ๕ ไปได้ ๑ ปี จึงมีบริษัทประกันภัยเหลืออยู่เพียง ๒๐ ราย เป็นบริษัทต่างประเทศเพียง ๑๐ ราย ส่วนที่เหลือเป็นบริษัทในประเทศ^{๑๐} แม้ว่าจำนวนบริษัทประกันภัยจะลดลง แต่จำนวนสินทรัพย์ทั้งหมดของธุรกิจยังคงเพิ่มขึ้นตลอดมา ทำให้ธุรกิจประกันภัยดีขึ้นเรื่อย ๆ การควบคุมกิจการประกันภัยครั้งหลังปี พ.ศ. ๒๕๑๐ นี้ จึงมีลักษณะคล้ายคลึงกับในสหรัฐอเมริกาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๘ หลังการไต่สวนของ Armstrong ที่ก่อให้เกิดประมวลกฎหมายคุ้มครองกิจการประกันภัยขึ้นเพื่อให้แต่ละรัฐใช้เป็นตัวอย่าง

^{๑๐} ฝ่ายวิชาการ, "วิวัฒนาการประกันภัยในประเทศไทย" วารสารสำนักงานประกันภัย ๑ (มกราคม - มีนาคม ๒๕๑๔) : ๑๕

ทรัพย์สินของบริษัทประกันภัยส่วนใหญ่เป็นของผู้เอาประกันภัย หน้าที่สำคัญของบริษัทที่ถือการหนึ่งคือ การนำเงินของบริษัทไปลงทุน รายได้จากการลงทุนจะมีส่วนช่วยแก้ปัญหาการขาดทุนจากการรับประกันภัย การลงทุนของบริษัทจะต้องกระจายออกไปกว้างขวาง มีทั้งลงทุนในธุรกิจหรือหลักทรัพย์ประเภทใดประเภทหนึ่งมากหรือน้อยเกินไป จะต้องเฉลี่ยการลงทุนไปในธุรกิจหรือหลักทรัพย์ต่าง ๆ ที่มีความมั่นคงและปลอดภัยและให้มีผลตอบแทนสูงที่สุดทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ๑๑

การควบคุมการลงทุนของบริษัทประกันภัยนั้น ในระยะแรกที่เพิ่งเริ่มมีกฎหมายควบคุมอย่างเป็นทางการ ก็ต้องมี การเข้มงวดกวดขันในการที่บริษัทประกันภัยจะลงทุนอย่างมาก เพราะจากอดีตที่ผ่านมา บริษัทได้ลงทุนไปตามใจชอบ แม้บางบริษัทจะเติบโตไ้เพราะประสบผลสำเร็จในการลงทุน แต่ก็มีหลายบริษัทและส่วนมากประสบความล้มเหลวในการลงทุน หลักการที่คำนึงถึงในการพิจารณาออกกฎกระทรวงฉบับที่ ๕ เพื่อควบคุมการลงทุนของบริษัทประกันภัย พอจะกล่าว เป็นสังเขปได้ดังต่อไปนี้

๑. เพื่อให้บริษัทได้ลงทุนประกอบธุรกิจที่มีความมั่นคงดี ผลประโยชน์ตอบแทนสูง และธุรกิจนั้นต้องสามารถแลกเปลี่ยนเป็นเงินสด มีสภาพคล่องตัวในการซื้อขาย โดยไม่ขาดทุน นอกจากนั้นต้องเป็นการกระจายการลงทุนในธุรกิจต่าง ๆ ด้วย ที่สำคัญคือ ในขณะนั้นได้พยายามสนับสนุนนโยบายในการส่งเสริมการลงทุน เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ตามนโยบายของรัฐบาล

๑๑ เคมสุข บุญภิรักษ์, "การวัดความมั่นคงของบริษัทประกันภัย" วารสารสำนักงานประกันภัย ๑ (มกราคม - มีนาคม ๒๕๑๕) : ๒๔

๒. ต้องลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความมั่นคงมากที่สุด ซึ่งต้อง เป็นหลักทรัพย์
ที่ไม่มีภาระจำยอม หลักทรัพย์บางอย่างที่เป็นนโยบายของรัฐที่จะส่งเสริม เช่น
พันธบัตรธนาคารโลก ก็ยอมให้ลงทุนได้

๓. การลงทุนควรลงทุนในสถาบันการเงินที่มั่นคง และมีประโยชน์ตอบแทน
สูงและสม่ำเสมอ และหากเป็นสถาบันการเงินที่รัฐบาลส่งเสริมก็ยิ่งดี

๔. จะต้องลงทุนในกิจการที่จะไม่ทำให้เกิดผลกระทบต่อฐานะ
การเงินและการบริหารของบริษัทประกันภัยนั้น เช่นการลงทุนเพื่อ เป็นเจ้าของใน
กิจการประกันภัยของบริษัทอื่น ๆ ซึ่งอาจ เป็นเหตุให้ธุรกิจประกันภัยไม่มีเงินทุนที่
แท้จริงของตนเอง และหากบริษัทใดเล็กกิจการ หรือล้มละลาย จะมีผลกระทบต่อ
ต่ออีกบริษัทหนึ่ง และผู้เอาประกันภัยแก่บริษัทใดบริษัทหนึ่งอยู่จะประสบความ เดือดร้อน

๕. กิจการที่จะลงทุนนั้นต้องไม่ เป็นผลให้กิจการนั้นมีอิทธิพลแก่บริษัท
ประกันภัยในภายหลัง

๖. ให้บริษัทมีโอกาสพิจารณาการลงทุนในหลักทรัพย์ต่าง ๆ หลายประเภท
ตามหลักการกระจายการลงทุน แต่ก็ต้องมีขอบ เขตของความมั่นคงในหลักทรัพย์นั้น
ตามสมควร โดยมีการค้ำประกัน หรือมีการจำนอง เป็นประกัน ซึ่งผู้ค้ำประกันนั้นต้อง
มีฐานะการเงินอันพึง เชื่อถือได้ หรือหลักทรัพย์ที่จำนอง เป็นประกันนั้นต้องมีความมั่นคง
และไม่เสื่อมค่า และหลักทรัพย์นั้นบางอย่างหากบริษัทมีความชำนาญ โดยเฉพาะ เช่น
บริษัทประกันวินาศภัยทางทะเลและขนส่งก็มีความรู้ความชำนาญ เกี่ยวกับ เรือประเภท
ต่าง ๆ ที่กฎหมายถือว่าจำนองได้

๗. ส่งเสริมและสนับสนุนให้บริษัทที่ราย ใ้ได้หรือผลประโยชน์มากที่สุด เพื่อ
จะทำให้บริษัทได้เสริมสร้างฐานะการเงินของบริษัทให้มั่นคง เป็นที่ เชื่อถือแก่ประชาชน
โดยทั่วไป และเพื่อให้บรรลุสมมุติความมุ่งหมายของรัฐที่จะให้กิจการประกันภัย เป็น
สถาบันที่อำนวยความสะดวกแก่สาธารณชน และเป็นสถาบันการเงินที่สำคัญของประเทศ

๘. ให้บริษัทมีสวัสดิการแก่พนักงานด้วยบริการของบริษัทเอง อันจะเป็นประโยชน์แก่บริษัทด้วยการลงทุนเพียงเล็กน้อย เช่นการให้กู้ยืม แต่การลงทุนนั้นก็จะต้องไม่กระทบกระเทือนต่อฐานะการเงินหรือการหมุนเวียนทางการเงินของบริษัท และต้องคำนึงถึงหลักการลงทุนให้มีความมั่นคงและมีสภาพหมุนเวียนคล่องตัวด้วย ทั้งยังต้องป้องกันความไม่เป็นธรรม ความไม่สุจริตของพนักงานที่จะกู้ยืม และป้องกันชื่อเสียงของบริษัทไม่ให้หมวมอง เช่นที่เคยเป็นมาในอดีต โดยต้องมีมาตรการที่ดีพอในเรื่องนี้

๙. อัตราการลงทุนในธุรกิจหรือหลักทรัพย์นั้น ต้องเป็นการกระจายการเสี่ยงภัยในการลงทุน และธุรกิจนั้นต้องมีเงินทุนอยู่แล้วมากพอที่จะดำเนินการนั้นได้โดยไม่เสี่ยงมากนัก โดยพิจารณาตามประเภทของธุรกิจนั้นเป็นประเภท ๆ ไป และต้องคำนึงถึงผลงานในอดีตของธุรกิจนั้น ๆ ด้วยว่ามีผลประโยชน์ตอบแทนมากน้อยแค่ไหน หากเป็นธุรกิจที่รัฐบาลส่งเสริมก็มีข้อพิจารณาอีกว่าให้เป็นพิเศษเป็นกรณีไป ส่วนหลักทรัพย์ที่มีความมั่นคงดีและก่อให้เกิดรายไ้มากนั้นก็กำหนดให้ลงทุนในหลักทรัพย์ชนิดนั้นได้มากพอที่บริษัทจะได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ก็ได้

๑๐. ให้บริษัทลงทุนในกิจการที่รัฐบาลมีนโยบายที่จะส่งเสริมและสนับสนุนมากกว่ากิจการประเภทอื่น เพื่อสนับสนุนให้แผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้บรรลุผลสำเร็จสมความประสงค์ แต่ก็ต้องมีขอบเขตมิให้บริษัททุ่มการลงทุนในกิจการดังกล่าวมากเกินไป

๑๑. การที่บริษัทจะลงทุนในการให้กู้ยืมเงินโดยมีผู้ค้ำประกันนั้น ต้องมีความมั่นคงสูง โดยต้องเป็นการค้ำประกันโดยปราศจากเงื่อนไขทั้งเงินต้นและดอกเบี้ย และต้องมีระยะเวลาไม่ยาวนานนัก เพื่อให้บริษัทมีความคล่องตัวในการลงทุนมากที่สุด ผู้ค้ำประกันต้องเป็นสถาบันที่มีฐานะการเงินเป็นที่เชื่อถือได้เช่นธนาคาร

๑๒. การลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความมั่นคงสูงสุด และมีรัฐบาลเป็นประกันหรือได้รับการส่งเสริมเป็นนโยบายของรัฐบาล ก็ให้ลงทุนได้เต็มที่ โดยไม่จำกัดจำนวนคือพันธบัตรรัฐบาลไทย และพันธบัตรธนาคารโลก นอกเหนือจากนี้ต้องมีกำหนดอัตราการลงทุนโดยคำนึงถึงหลักการลงทุนทุกประการ

๑๓. ในการลงทุนให้กู้ยืมโดยมีการค้ำประกัน หรือมีหลักทรัพย์จำนอง เป็นประกันนั้น บริษัทจะลงทุนโดยได้ประโยชน์ตอบแทนในอัตราต่ำกว่าอัตราสูงสุด สำหรับดอกเบี้ยที่ธนาคารจะต้องจ่ายแก่ผู้ฝากตามประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย ไม่ได้ เพื่อป้องกันมิให้การลงทุนของบริษัทต้องขาดรายได้ในอัตราที่ควรได้รับหากฝากเงินกับธนาคาร

๑๔. การลงทุนของบริษัทประกันชีวิตนั้น อาจลงทุนในประเภทธุรกิจที่ กว้างขวางกว่าบริษัทประกันวินาศภัย จึงอาจลงทุนในธุรกิจการให้เช่าซื้อที่ดินหรือ อาคารอื่น เป็นธุรกิจที่ไ้ระยะเวลายาวนานและลงทุนมากได้ ทั้งเป็นการช่วยส่งเสริม การสร้างที่อยู่อาศัยแก่ประชาชนตามนโยบายรัฐบาลด้วย แต่ก็ต้องมีขอบเขตของการ ลงทุนเพื่อความมั่นคงของบริษัทด้วย โดยต้องกำหนดขนาดของธุรกิจนั้น และอัตราการ ลงทุนของบริษัทด้วย นอกจากนั้น ตามหลักการประกันชีวิต ผู้เอาประกันต้องสามารถ กู้ยืมเงินจากบริษัทโดยมีกรรมกรรมเป็นประกันได้ และไม่มี การเสี่ยงแต่อย่างใด จึงยอม ให้บริษัทให้ผู้เอาประกันกู้โดยมีกรรมกรรมเป็นประกันได้ แต่ต้องไม่เกินค่าของกรรมกรรมนั้น ส่วนในการลงทุนในกิจการอื่นที่บริษัทประกันชีวิตไม่มีความชำนาญ เหมือนบริษัทประกัน วินาศภัยก็ไม่อนุญาตให้ลงทุนเสี่ยงในกิจการนั้น

จากหลักการดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นการวางขอบเขตทำให้บริษัทประกันภัย สามารถลงทุนได้ในขอบเขตจำกัด ที่กำหนดขึ้น เพื่อให้กิจการประกันภัยมีความมั่นคง เป็นที่เชื่อถือของประชาชน และเหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจของประเทศในขณะนั้น ซึ่งในระยะแรกก็ไม่มีปัญหาในเรื่องการปฏิบัติตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๕ นี้ และยังเป็น การช่วยให้บริษัทประกันภัยปรับปรุงสภาพการบริหารงานของตนให้เจริญก้าวหน้าขึ้น บริษัท ที่ตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์ส่วนตัวไม่ได้มุ่งหวังจะทำเพื่อหลักการรับประกันภัยก็ค่อย ๆ ปกติตัวเองไป เหลือแต่บริษัทที่ทำการรับประกันภัยตามหลักการประกันภัยและปฏิบัติตาม กฎหมาย ซึ่งก่อให้เกิดความมั่นคงแก่ผู้เอาประกันมาก

ในระยะต่อมา ภาวะเศรษฐกิจของประเทศเปลี่ยนแปลงไป การลงทุนที่กำหนดขอบเขตไว้ตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ ๕ เริ่มล้าสมัย ไม่อาจตามธุรกิจด้านต่าง ๆ ได้ทัน บริษัทประกันภัยก็เริ่มเรียกร้องให้ทางราชการพิจารณาเปลี่ยนแปลงแก้ไข หลักการลงทุนของบริษัทประกันภัย เสียใหม่ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของประเทศ ทางราชการได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎกระทรวงในเรื่องการลงทุนของบริษัทประกันภัยใหม่ และได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ ๖ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยมีหลักการให้บริษัทประกันภัยทั้งประกันชีวิตและประกันวินาศภัยมีขอบเขตของการลงทุนเหมือนกันทุกประการ ยกเว้นบริษัทประกันชีวิตสามารถให้กู้ยืม โดยมีกรรมกรรมของผู้นายที่ทำได้กับบริษัทเป็นประกันค้ำหลักการลงทุนของการประกันชีวิต ซึ่งบริษัทประกันวินาศภัยทำไม่ได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๑๘) นี้ เป็นการผ่อนคลายความเข้มงวดของการลงทุนของบริษัทประกันภัยลงมา ขยายขอบเขตการลงทุนให้กว้างขวางขึ้นกว่าระยะแรกมาก เพราะบริษัทประกันภัยเริ่มมีการเติบโตและมีมั่นคงดีขึ้นกว่าเดิม และภาวะเศรษฐกิจของประเทศก็เปลี่ยนแปลงไป กฎกระทรวงฉบับเก่าไม่เหมาะสมกับภาวะที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น โดยมีหลักการและเหตุผลในการพิจารณาออกกฎกระทรวงฉบับนี้ พอสรุปได้ต่อไปนี้

(รายละเอียดของกฎกระทรวงฉบับนี้ ผู้เขียนได้รวบรวมไว้ในภาคผนวก)

๑. โดยที่มาตรการในการควบคุมดูแลเกี่ยวกับการลงทุนหาประโยชน์ของบริษัทประกันภัยได้มีวิวัฒนาการมาพร้อม ๆ กับการบริหารของรัฐในด้านอื่น ๆ และพร้อม ๆ กับภาวะเศรษฐกิจของประเทศ ไม่เพียงแต่จะดูแลให้มีการลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความมั่นคง สามารถคุ้มครองผู้เอาประกันตามหน้าที่ปกติเท่านั้น รัฐยังต้องการให้มีการนำเอาทรัพยากรเหล่านั้นไปใช้จ่ายลงทุนในการเพิ่มผลผลิต เพื่อให้ได้ผลดีตามเป้าหมายทางเศรษฐกิจและสังคมที่ตั้งไว้ เช่นการส่งเสริมนโยบายในการเพิ่มผลผลิตโดยตรง และส่งเสริมนโยบายในการกระจายรายได้หรือความมั่งคั่งแห่งทรัพย์

เป็นการลดช่องว่างทาง เศรษฐกิจของคนในชาติ ส่งเสริมให้เกิดการจ้างงาน ฯลฯ อันจะเป็นการช่วยพัฒนาประเทศด้วย ซึ่งตามภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ควรให้บริษัท ประกันภัยดำเนินการขยายการลงทุนได้กว้างขวางออกไป ในการหาผลประโยชน์ เพิ่มพูนทางด้านการเก็บเบี้ย เงินปันผลและการเพิ่มมูลค่าหลักทรัพย์ ซึ่งจะทำให้ธุรกิจ ประเภทนี้เป็นปึกแผ่นมั่นคง เป็นผลดีต่อชาติโดยรวม แต่ขณะเดียวกันก็ให้มีการ จำกัดขอบเขตของการลงทุนในแต่ละประเภทไว้ด้วย เพราะโดยหลักของการ บริหารราชการของรัฐ ย่อมมีหน้าที่อยู่ ๒ ประการพร้อม ๆ กันคือ การควบคุมดูแล และการส่งเสริม

๒. ใ้มีการคำนึงถึงหลักการสำคัญ ๆ โดยทั่วไปของการลงทุนคือ

ก. หลักความมั่นคง (Security) เพราะเงินที่บริษัทจะนำไป ลงทุนนั้น เป็นส่วนที่บริษัทมีความผูกพันที่จะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนหรือจ่ายเงิน เมื่อ สัญญาครบอายุ การลงทุนของบริษัทจึงต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความมั่นคง มีการ เสี่ยงภัยน้อยที่สุด เท่าที่จะทำได้เช่น ฝากธนาคาร หรือซื้อพันธบัตรรัฐบาล

ข. ผลประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับ (Adequacy of Yield) คือ การลงทุนนั้น ๆ บริษัทควรจะได้ผลตอบแทนสูงที่สุด เพื่อให้บริษัทมีการเติบโตตาม สภาพเศรษฐกิจและสังคมยิ่งขึ้น แต่หากจะให้บริษัทยึดถือในหลักนี้มาก ความมั่นคง ในการลงทุนก็ต่ำลงต้อง เสี่ยงภัยมากขึ้น จึงได้ยินยอมลดหลักความมั่นคงลงบ้าง เช่น บริษัทอาจซื้อตั๋วแลกเงินของบริษัทเงินทุนโดยไม่ต้องมีธนาคารค้ำประกัน เพื่อจะได้ ผลประโยชน์ตอบแทนสูง แต่ก็มีขอบเขตของการซื้อค่านั้น

ค. สภาพคล่องของหลักทรัพย์ที่จะเปลี่ยนเป็นเงินสด (Liquidity or Convertibility) โดยที่บริษัทประกันภัย โดยเฉพาะด้านประกันวินาศภัย ควรต้องมีการลงทุนในหลักทรัพย์ชนิดที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ทันที เพื่อให้ สามารถจ่ายเงินจ่ายค่าสินไหมทดแทนขึ้นเมื่อ เกิดภัยขึ้นตามสัญญา เกินกว่า เงินสดที่บริษัท มีอยู่ แต่ไม่ได้หมายถึงบริษัทจะต้องลงทุนในหลักทรัพย์ดังกล่าวนี้ทั้งหมด เพราะสถิติ

การเกิดภัยจะไม่เกิดขึ้นพร้อมกัน บริษัทเพียงแต่ต้องลงทุนในหลักทรัพย์ชนิดนี้ไว้บ้าง ตามหลักการทางคณิตศาสตร์ประกันภัย ส่วนทางค่านประกันชีวิตนั้น โอกาสที่จะต้องจ่ายเงินสดเป็นจำนวนมากแก่ผู้เอาประกันนั้นน้อยมาก และเบี้ยประกันที่บริษัทได้รับเป็นเงินสดทุกวัน ส่วนใหญ่จะมีพอสำหรับการจะต้องจ่ายออกไป การลงทุนในหลักทรัพย์นี้ไม่ค่อยจำเป็น แต่เพื่อความปลอดภัยของผู้เอาประกัน บริษัทจึงต้องลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทนี้ไว้บ้างตามความเหมาะสม

ง. การกระจายการลงทุน (Diversifications) มีวัตถุประสงค์ ๒ อย่างคือ เป็นการกระจายความเสี่ยงภัยของการลงทุนของบริษัทตามหลัก Law of Large Number กับเป็นการกระจายทรัพยากรในการลงทุนให้เข้าไปมีบทบาทในการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เช่นการส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรม การเกษตรกรรม การขนส่ง เพื่อเพิ่มการจ้างงานผลิตผลและรายได้ และเป็นการสนับสนุนนโยบายของรัฐหรือตามแนวโน้มของความต้องการทางสังคมในปัจจุบัน เช่นการให้สินเชื่อแก่เกษตรกร การส่งเสริมให้ประชาชนที่มีที่อยู่อาศัย ส่งเสริมการพัฒนาตลาดหลักทรัพย์ และเร่งระดมทุนเพื่อพัฒนาประเทศในภาคเอกชน นอกจากนั้น ยังเป็นการควบคุมฐานะความมั่นคงของบริษัทในค่านผลประโยชน์ตอบแทน เพราะถ้าวการลงทุนของบริษัทอยู่ในประเภทอย่างหนึ่งอย่างใดเพียงอย่างเดียวตามหลัก ๓ ประการข้างต้น ผลประโยชน์ของบริษัทก็จะได้น้อยหรือไม่ก็มีความเสี่ยงสูง และป้องกันมิให้บริษัทต้องขาดทุนหากธุรกิจอย่างใดที่บริษัทไปลงทุนไว้ขาดทุน ธุรกิจอื่นที่ลงทุนไว้ที่กำไรก็สามารถนำมาชดเชยได้

๓. ได้มีการพิจารณาถึง เหตุผลทางค่านขอเท็จจริง เฉพาะธุรกิจต่าง ๆ เพื่อให้การลงทุนของบริษัทบรรลุเป้าหมายตามข้อ ๒ ซึ่งทำให้กฎกระทรวงนี้ต้องมีมาตรการควบคุมอย่างชัดเจน เป็นบางตอน เพราะสภาพของธุรกิจที่เข้าไปลงทุนนั้นเอง เช่นการลงทุนซื้อหุ้นบางประเภทต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียน ซึ่งเป็นการควบคุมทั้งทางค่านราชการและเอกชนก็ถูกควบคุมให้ต้องพิจารณาเลือกการลงทุนซื้อหุ้นในธุรกิจที่เชื่อมั่นว่าจะก้าวหน้าเท่านั้น หรือกรณีซื้อหุ้น หุ้นกู้หรือใหญ่มีบางประเภท

ต้องมีข้อกำหนดเกี่ยวกับราคา ก็เพื่อป้องกันการทุจริตในวิธีการลงทุนของบริษัท หรือป้องกันมิให้บริษัทถูกกักันให้ต้องลงทุนในเรื่องนั้น ๆ

๔. กฎกระทรวงนี้ เน้นถึงการที่บริษัทจะลงทุนในธุรกิจด้านใดด้านหนึ่ง มากเกินสมควรไม่ได้ เพราะจะทำให้กระทบกระเทือนฐานะการเงินของบริษัท หากภาวะเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งจะมีผลต่อผู้เอาประกันต้องเดือดร้อน เหมือนที่เคยเป็นมาแต่อดีต

๕. ในกฎกระทรวงฉบับที่ ๕ กำหนดการลงทุนไว้น้อยประเภท และกำหนดวงเงินที่จะลงทุนไว้น้อย เพราะบริษัทประกันภัยในระยะก่อน พ.ศ. ๒๕๑๐ มีหลายบริษัทที่มีฐานะไม่มั่นคง ภายหลังบริษัทประกันภัยได้ปรับปรุงฐานะใหม่มีความมั่นคง ประกอบกับภาวะการในการประกันภัยมีแนวโน้มที่ดีต่อไปในอนาคต และภาวะเศรษฐกิจตลอดจนนโยบายของรัฐบาลก็มุ่งขยายการลงทุน จึงมีการขยายประเภทของการลงทุน ในกฎกระทรวงฉบับที่ ๖ นี้เป็นถึง ๑๕ ประเภท และเพิ่มวงเงินที่จะลงทุนมากขึ้นกว่าเดิม เป็นการทำให้บริษัทประกันภัยมีทางเลือกและขยายขอบเขตการลงทุนออกไปมากขึ้น

๖. ในการกำหนดให้บริษัทซื้อหุ้นของบริษัทจำกัดประเภทต่าง ๆ นั้น ได้คำนึงถึงหลัก ๓ ประการคือ ความปลอดภัย ความคล่องตัวของหลักทรัพย์ที่เปลี่ยนเป็นเงินสดได้ง่ายและรวดเร็ว และนโยบายรัฐบาล ดังนั้น การกำหนดคุณสมบัติของบริษัทจำกัดตลอดจนอัตราส่วนที่จะลงทุนได้ จึงยึดหลัก ๓ ประการนั้นมากกว่าจะคำนึงถึงผลตอบแทนหรือรายได้ของบริษัทประกันภัย การลงทุนในบริษัทจำกัดที่จัดตั้งขึ้นใหม่ จึงต้องกำหนดคุณสมบัติสูงกว่าบริษัทจำกัดที่ดำเนินกิจการมานานแล้ว เพราะมีความเสี่ยงสูงกว่า

๗. การอนุญาตให้บริษัทประกันภัยลงทุนในขอบเขตกว้างขึ้น เช่นการซื้อหุ้นหรือหุ้นกู้ของกิจการต่าง ๆ ที่มีไคมานตลาดหลักทรัพย์ในราคาที่สูงกว่ามูลค่าของหุ้นหรือหุ้นกุนั้น ต้องให้นายทะเบียนอนุมัติเสียก่อน เพราะเป็นขอบเขตของการลงทุนที่กำหนดขึ้นใหม่ เดิมบริษัทประกันภัยจะซื้อหุ้นราคาสูงกว่ามูลค่าไม่ได้เลย จึงต้องให้นายทะเบียนในฐานะผู้ควบคุมธุรกิจประกันภัย ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีเจ้าหน้าที่เทคนิค

ประกันภัยมีโอกาสควบคุมและป้องกันการซื้อหุ้นหรือหุ้นกู้ที่ไม่มั่นคง อันจะกระทบกระเทือนต่อฐานะความมั่นคงของบริษัทประกันภัยในอนาคต

๘. กำหนดให้บริษัทประกันภัยลงทุนในหุ้นหรือหุ้นกู้ของบริษัทจำกัดที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ในราคาที่สูงกว่ามูลค่าของหุ้นหรือหุ้นกู้นั้นได้ เพราะเป็นหลักทรัพย์ที่มีสภาพคล่อง สามารถซื้อขายเปลี่ยนมือได้ในราคาที่ยุติธรรมตามสภาพของตลาดและบริษัทประกันภัยสามารถติดตามฐานะการดำเนินงานของบริษัทจำกัดนั้น ๆ ได้อย่างใกล้ชิดก่อนที่จะพิจารณาลงทุน เนื่องจากตลาดหลักทรัพย์เองก็มีข้อบังคับกำหนดในการดำเนินการเปิดเผยข้อมูลแท้จริงของบริษัทจำกัดที่จดทะเบียน และติดตามการดำเนินงานของบริษัทจำกัดมาเปิดเผยให้ผู้ลงทุนทราบอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังเป็นการสนับสนุนตลาดหลักทรัพย์ในประเทศไทย ตามนโยบายของรัฐบาลอีกด้วย

๙. สนับสนุนให้บริษัทประกันภัยลงทุนในกิจการที่มั่นคงสูง เช่น พันธบัตรที่มีความปลอดภัยทั้งต้นเงินและดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น นอกเหนือไปจากพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรธนาคารโลก ซึ่งเป็นพันธบัตรที่มีกระทรวงการคลังค้ำประกัน อาทิเช่น พันธบัตรการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

๑๐. เปิดโอกาสให้บริษัทประกันภัยได้มีโอกาสเข้าค่าจุนจุนธุรกิจที่เป็นประเภทเดียวกันได้ และสนับสนุนให้มีการจัดตั้งบริษัทประกันต่อขึ้นภายในประเทศ โดยให้บริษัทเข้าไปมีส่วนร่วมได้ อันเป็นการป้องกันมิให้เงินตรารั่วไหลออกนอกประเทศทางด้านการเบี้ยประกันต่อ

๑๑. ส่งเสริมการขยายการประกอบธุรกิจประกันภัยข้ามประเทศชีวิตแก่บริษัท โดยการจะเข้าร่วมทุนกับต่างประเทศ เพื่อประกอบธุรกิจประกันชีวิตในต่างประเทศได้ แต่ก็ต้องอยู่ในขอบเขตโดยนายทะเบียนจะต้องเป็นผู้พิจารณาอนุญาตเป็นกรณี ๆ ไปตามความสมควร และตามสถานะของเศรษฐกิจ

๑๒. เพื่อให้บริษัทได้ลงทุนในกิจการที่เป็นนโยบายของรัฐ และในกิจการที่เป็นของรัฐ และในกิจการที่ได้ประโยชน์ต่อผู้เอาประกันภัยโดยทั่วไป เช่น การให้เกษตรกรกู้ยืม หรือในโครงการของการเคหะแห่งชาติ

๑๓. พิจารณาให้ลงทุนในธุรกิจที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน เช่นในการสร้างที่อยู่อาศัย

๑๔. กำหนดให้โอกาสแก่บริษัทที่จะสามารถลงทุนปรับปรุงที่ดินของบริษัทซึ่งไ้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย เพื่อหาประโยชน์ต่อไป

๑๕. กำหนดให้แจ้งชัดเจนไปว่าการลงทุนชนิดใดเป็นการลงทุนตามกฎหมาย เช่นการฝากธนาคาร เพื่อจะได้ไม่มีปัญหาภายหลัง

๑๖. วางมาตรการป้องกันการทุจริตของผู้บริหารบริษัทไว้ เช่นห้ามผู้กู้ยืมหรือผู้ค้าประกัน การกู้ยืมเงินจากบริษัทจะต้องไม่เป็นกรรมการ สามีนหรือภริยาของกรรมการบริษัท เพื่อป้องกันการเล็งงกฎหมาย โดยไม่กู้ยืมเองแต่กลับเป็นผู้ค้าประกัน และใช้อำนาจอนุมัติให้กู้ยืม ซึ่งมีผลเท่ากับกรรมการบริษัทกู้ยืมด้วยตนเอง

๑๗. ในการจะลงทุนในธุรกิจประกันชีวิต โดยการซื้อหุ้นหรือหุ้นกู้นั้น ต้องกำหนดมาตรการควบคุม โดยให้นายทะเบียนในฐานะผู้ควบคุมการลงทุนของบริษัทได้พิจารณา ก่อนที่บริษัทจะลงทุนเป็นการควบคุมและป้องกันการซื้อบริษัท เพื่อผูกขาดการทำธุรกิจประกันภัย โดยใช้หลักการประกันภัยเป็นหลักวิวินิจฉัย

๑๘. การลงทุนในกิจการใด ๆ ที่ยังเป็นธุรกิจใหม่อยู่ ต้องควบคุมอัตราการลงทุนไว้อย่างเข้มงวดไว้ก่อน และกำหนดคุณสมบัติของธุรกิจนั้น ๆ ไว้ด้วย เช่นการลงทุนซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินของบริษัทเงินทุนต่าง ๆ ซึ่งบริษัทเงินทุนนี้เป็นสถาบันทางการเงินที่กฎหมายเพิ่งรับรอง ยังไม่มั่นคงเหมือนธนาคาร ทั้งนี้เพื่อความมั่นคงของบริษัทประกันภัยเอง

กฎกระทรวงฉบับที่ ๖ มีประเภทการลงทุนที่เพิ่มขึ้นจากกฎกระทรวงฉบับที่ ๕ ทั้งในด้านประกันชีวิตและประกันวินาศภัยเหมือนกัน ๑๒ ประเภท ดังนี้

(๑) ซื้อพันธบัตรที่กระทรวงการคลังค้าประกันทั้ง เงินต้นและดอกเบี้ย

(๒) ซื้อหรือซื้อลดหลักทรัพย์ของกระทรวงการคลัง หรือองค์การ หรือ

รัฐวิสาหกิจที่เป็นนิติบุคคล ซึ่งมีพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งขึ้น

- (๓) ซื้หุ้ณ หรือหุ้ณกุ้ของบริษั้ทจำกั้ค ซึ่งประกอบชุ้ร กิจประกัันชื้วิต
- (๔) ซื้หุ้ณหรือหุ้ณกุ้ของบริษั้ทจำกั้คซึ่งประกอบชุ้ร กิจ เฉพาะการประกัันค้อ
- (๕) ซื้หุ้ณของนื้คืบุคคลที่ประกอบชุ้ร กิจประกัันชื้วิตในค่างประเทศ
- (๖) ซื้ค้อวแลกเงินหรือค้อวสั้ญญาชื้เงิน
- (๗) ใ้หุ้ยมั้แกบริษั้ทจั้คสรุ้ที่คัันและอ้อการ
- (๘) ใ้หุ้ยมั้แกการ คเณะแห่งช้อคั
- (๙) ใ้หุ้ยมั้แกสัหกรณัการ เกษคัร
- (๑๐) ใ้หุ้ยมั้แก เกษคัรกร
- (๑๑) จั้คจ้อหน้อยที่คัันของบริษั้ทเอง

และช้อบเชคคของการลงหุ้ณในวงเงินที่ก้อหนดใ้ก็ก้อว้งชั้กกว้อกฎกระทรวง
ฉบั้ที่ ๕ มาก คั้งจะเห็นค้อจ้อกแผนฉั้งก้อหนดค้อคร้อการลงหุ้ณของบริษั้ทประกัันกั้ยใน
ชุ้ร กิจประเทศค่าง ๆ ตามกฎกระทรวงฉบั้ที่ ๖ คั้งนั้

การลงหุ้ณในการซื้หุ้ณและหุ้ณกุ้

(๕๐ %)

บริษั้ทจำกั้คที่จั้คคเณะเบื้ยนในไทย บรริษั้ทเงินหุ้ณอู้คสาหกรรรม นื้คืบุคคลที่ประกอบชุ้ร กิจ
ซึ่งมีค้อประกอบชุ้ร กิจประกััน (๑๕ %) ประกัันชื้วิตในค่างประเทศ
วีนาศกั้ย ไม่มีสาช้อในไทย

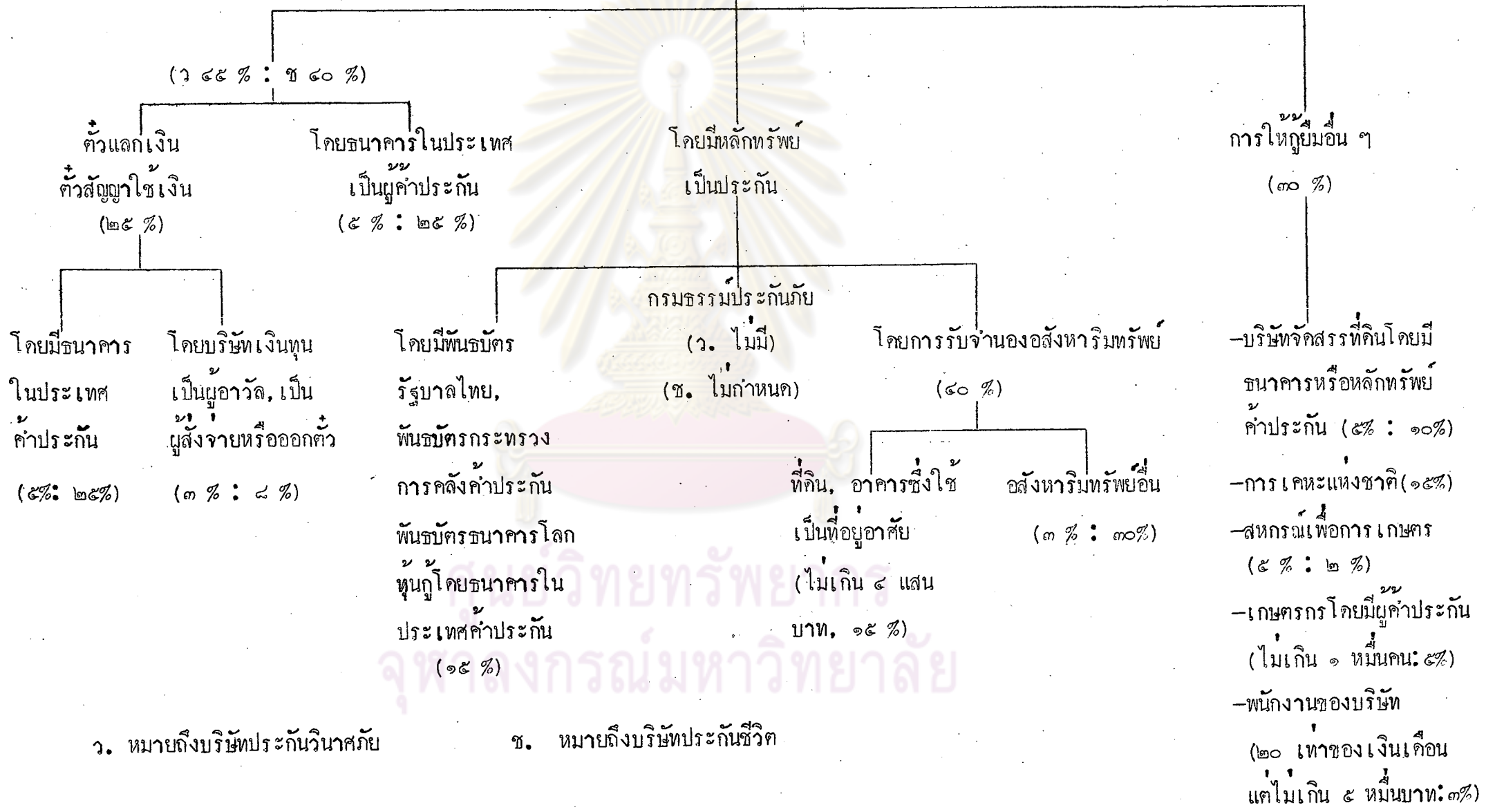
(๑๐ %)

- บริษั้ทเพื่้อการอู้คสาหกรรรม, เกษคัร, การชนลั้ง (๑๕ % : ๒๕ %)
- บริษั้ทเพื่้อการช้อย, การเช้อซ้อที่คัันและอ้อการ (๑๕ % : ๑๕ %)
- บริษั้ทประกัันชื้วิตซึ่งไม่เบื้ยนสาช้อค่างประเทศ (๒๐ % : ๑๐ %)
- บริษั้ทประกอบชุ้ร กิจประกัันค้อ (๑๐ % : ๑๐ %)
- บริษั้ทอ้อน ๆ (๑๕ % : ๑๕ %)

การลงทุนใน
การใหญ่เงิน

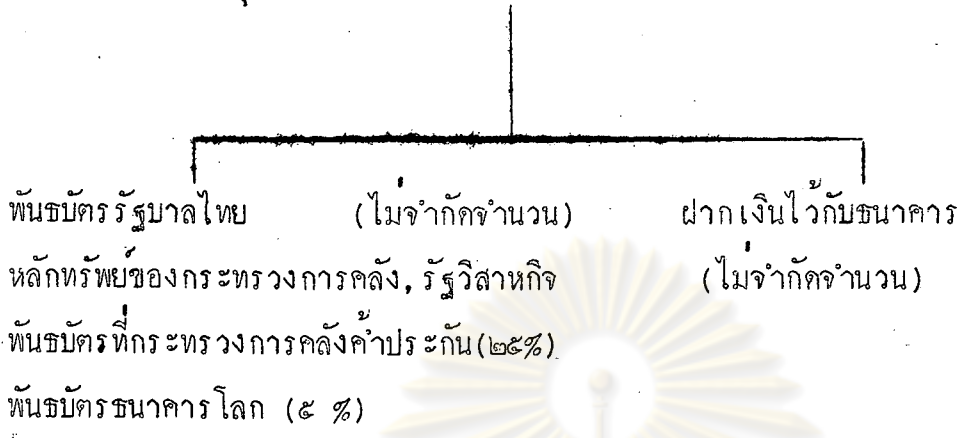
๑๓๓

ว. หมายถึงบริษัทประกันวินาศภัย

ข. หมายถึงบริษัทประกันชีวิต

การลงทุนในการฝากเงินไว้กับธนาคารและการซื้อพันธบัตร

การควบคุมโดยกฎกระทรวงฉบับที่ ๖ นี้ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ก็เริ่มมีปัญหาเกิดขึ้นบ้าง เพราะแม้จะกำหนดขอบเขตของการลงทุนไว้อย่างมากมายแล้วก็ตาม แต่ภาวะเศรษฐกิจของประเทศก็เปลี่ยนแปลงไปรวดเร็วเกินกว่าที่กฎหมายจะตามได้ทัน อย่างไรก็ตาม ขอบเขตการลงทุนที่กำหนดไว้ในปัจจุบัน ก็ช่วยผ่อนคลายสภาพการลงทุนที่เข้มงวดของบริษัทประกันภัยลงมาก ซึ่งบริษัทส่วนมากก็ยังคงสามารถดำเนินธุรกิจได้ด้วยการลงทุนตามที่กำหนดให้อย่างไม่เดือดร้อน มีบริษัทเป็นส่วนน้อยที่มีอัตราการเติบโตเร็วกว่าปกติ เท่านั้นที่มีความต้องการจะขยายประเภทและอัตราของการลงทุนตามที่กำหนดไว้ในปัจจุบันออกไปอีก

ในกรณีที่การลงทุนโดยบริษัทไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับนี้ ก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ประกาศใช้ทางราชการก็ยังให้โอกาสบริษัทแก้ไขเสียให้ถูกต้องภายใน ๑๘๐ วันนับแต่วันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ส่วนกรณีที่บริษัทลงทุนไปเกินกว่าที่กำหนดในกฎกระทรวงนี้ ก็ให้บริษัทหยุดลงทุนในกิจการนั้น หรือดำเนินการต่อไปได้เพียงสิ้นภาระหรือระยะที่บริษัทจำต้องผูกพันไว้

การควบคุมโดยทางราชการก็ไม่ได้มีการดำเนินงานตามกฎกระทรวงฉบับนี้ อย่างเข้มงวด แต่ก็ยังมีการล่าช้าในทางปฏิบัติไปบ้าง นับว่ายิ่งดีกว่าในระยะก่อน ๆ มาก เพราะบริษัทเองก็ไม่พยายามหาทางเลี่ยงกฎหมาย เพราะสามารถลงทุนได้อย่างเต็มขีดความสามารถของตนอยู่แล้ว

๕.๓ องค์กรในการควบคุมการลงทุนของบริษัทประกันภัย

๕.๓.๑ ความเป็นมาและอำนาจหน้าที่

องค์กรในการทำหน้าที่ควบคุมการลงทุนของบริษัทประกันภัยคือ สำนักงานประกันภัยกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งก่อนหน้าที่จะมา เป็นสำนักงานประกันภัย ทำหน้าที่ควบคุมกิจการประกันภัยในปัจจุบัน ก็ได้มีวิวัฒนาการมาพอเป็นสังเขปได้คือ

เมื่อได้มีประกาศใช้พระราชบัญญัติกำหนดกระทรวงเจ้าหน้าที่รักษาการตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าชายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือผาสุกแห่งสาธารณชน พ.ศ. ๒๔๗๑ เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๒ แล้ว กรมทะเบียนการค้า ในสังกัดกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ก็ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการควบคุมกิจการประกันภัย จนถึง พ.ศ. ๒๔๗๓ จึงจัดตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรงในการควบคุมกิจการประกันภัย ซึ่งรับมาจากแผนกของกรมทะเบียนการค้า ในตอนแรกเรียกว่า "กองควบคุมบริษัทประกันภัย" ขึ้นอยู่กับกรมทะเบียนการค้า ในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๖ กรมทะเบียนการค้าได้ถูกยุบลง เป็นกองขึ้นกับกรมพาณิชย์ เรียกว่า กองทะเบียนพาณิชย์ และกองควบคุมบริษัทประกันภัยก็ได้ยุบตัวลง เป็นแผนกในกองนั้น พอวันที่ ๕ ธันวาคมศกเดียวกัน กรมทะเบียนการค้าก็กลับเป็นกรมขึ้นอีก พร้อมกับ กองควบคุมบริษัทประกันภัยก็กลับตั้งขึ้นเป็นกอง เช่นเดิม

พ.ศ. ๒๔๘๕ บริษัทประกันภัยเหลือเพียง ๒๕ บริษัท เพราะเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ กองควบคุมบริษัทประกันภัยจึงถูกยุบลง เป็นแผนกขึ้นอยู่กับกองหุ้นส่วนบริษัท เรียกว่า แผนกควบคุมบริษัทประกันภัย หลังสงครามมาอีก ๑๐ ปี จึงได้ยกแผนกควบคุมบริษัทประกันภัยขึ้นเป็นกอง เรียกว่ากองประกันภัย ใน พ.ศ. ๒๔๙๕ และได้แบ่ง เป็น ๒ แผนกคือ แผนกทะเบียน และแผนกตรวจสอบและควบคุม ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ได้เพิ่มอีกแผนกหนึ่งรวมเป็น ๓ แผนกคือ

- ๑) แผนกทะเบียน
- ๒) แผนกตรวจสอบและควบคุม
- ๓) แผนกหลักทรัพย์ประกัน

จากนั้นมาจนกระทั่ง เมื่อประกาศใช้พระราชบัญญัติประกันชีวิต และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยใน พ.ศ. ๒๕๑๐ เพื่อควบคุมบริษัทประกันภัยให้ดียิ่งขึ้น กองประกันภัยจึงได้พยายามยกฐานะตัวเองออกเป็นเอกเทศเป็นกรม แต่ก็ไม่สำเร็จ จนวันที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ จึงได้มีพระราชบัญญัติโอนกองประกันภัยจากกรมทะเบียนการค้า ไปสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง เศรษฐกิจการ ยกฐานะเป็นกองใหญ่ขึ้น และครั้งหลังสุด เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ โดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๖๕ ให้แบ่งส่วนราชการในสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ขึ้นใหม่ - กองประกันภัยจึงได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นสำนักงานประกันภัย สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันชีวิตและประกันวินาศภัยของบริษัทประกันภัยทั่วประเทศ เพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้เอาประกันและเพื่อความมั่นคงแก่สถานะทางเศรษฐกิจ และได้จัดแบ่งส่วนราชการออกเป็น ๕ ฝ่ายคือ

- ๑) ฝ่ายบริหาร
- ๒) ฝ่ายวิชาการ
- ๓) ฝ่ายตรวจสอบ
- ๔) ฝ่ายประกันวินาศภัย
- ๕) ฝ่ายประกันชีวิต

ต่อมาก็มีฝ่ายนิติการ เพิ่มขึ้น โดยแยกออกต่างหากจากฝ่ายบริหาร

สำนักงานประกันภัยมีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกันชีวิตและวินาศภัยดังต่อไปนี้

๑. การพิจารณาออกใบอนุญาตให้ประกอบการประกันภัย
๒. การพิจารณาอนุญาตให้บริษัทประกันภัย เปิดสาขา
๓. การรับฝากหลักทรัพย์ประกัน
๔. การควบคุมการประกันต่อของบริษัทประกันภัย

๕. ควบคุมการโฆษณาของบริษัท
๖. ควบคุมเงินสำรองประกันภัย
๗. ควบคุมอัตราเบี้ยประกันภัย
๘. พิจารณาแบบของกรมธรรม์ประกันภัย
๙. กำหนดรูปแบบบัญชีของบริษัทประกันภัย
- ๑๐ กำหนดการเลือกรับเสี่ยงภัยของบริษัทประกันภัย
- ๑๑ การควบคุมการประเมินราคาทรัพย์สินที่บริษัทรับประกัน
- ๑๒ การเก็บเบี้ยประกันของตัวแทนและนายหน้า
- ๑๓ การประเมินราคาทรัพย์สินและหนี้สินของบริษัท
- ๑๔ การควบคุมค่าใช้จ่ายของบริษัท
- ๑๕ การกำหนดอัตราค่าบำเหน็จนายหน้าและตัวแทน
- ๑๖ การควบคุมการลงทุนของบริษัทประกันภัย
- ๑๗ การจ่ายเงินปันผลของบริษัท
- ๑๘ การตรวจสอบรายงานประจำปี
- ๑๙ การตรวจสอบบริษัทและสาขา
- ๒๐ การเลิกและการควบบริษัท
- ๒๑ การออกใบอนุญาตแก่ตัวแทนและนายหน้าประกันภัย
- ๒๒ การควบคุมการดำเนินงานของบริษัท
- ๒๓ การพิจารณารับเรื่องราวร้องทุกข์ของผู้เอาประกัน
- ๒๔ การพิจารณาการจ่ายค่าสินไหมทดแทนของบริษัทประกันภัยในกรณี

เกิดอสังหาริมทรัพย์

๒๕ การพิจารณาการเพิกถอนใบอนุญาตบริษัท และสาขานายหน้า หรือตัวแทน หรือนายหน้าประกันภัย

๒๖ การเข้าเป็นผู้ชำระบัญชีเมื่อบริษัท เลิกประกอบกิจการหรือถูกเพิกถอน
ใบอนุญาต

๒๗ การปราบปรามผู้ประกอบการประกันภัยหรือเป็นตัวแทนหรือนายหน้าประกันภัยโดยมิได้รับอนุญาต

๒๘ การพิจารณาลงโทษปรับบริษัทหรือตัวแทนหรือนายหน้าที่ฝ่าฝืนกฎหมาย

๒๙ การให้คำแนะนำแก่บริษัทและผู้เอาประกันภัยในค่านเทคนิคประกันภัย

๓๐ รวบรวมสถิติประกันภัย

๕.๓.๒ นายทะเบียนประกันชีวิตและนายทะเบียนประกันวินาศภัย

ตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย และพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๑๐ รัฐมนตรีมีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียนประกันวินาศภัย และนายทะเบียนประกันชีวิต เพื่อทำหน้าที่ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดไว้

ในปัจจุบัน ตามประกาศกระทรวง เศรษฐกิจการลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ รัฐมนตรีได้แต่งตั้งผู้อำนวยการกองประกันภัย (ซึ่งปัจจุบันเป็นตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานประกันภัย) เป็นนายทะเบียนประกันชีวิต และนายทะเบียนประกันวินาศภัย เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย

อำนาจและหน้าที่ของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๑๐ และตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๑๐ ในการควบคุมบริษัทประกันชีวิต และบริษัทประกันวินาศภัย มีดังนี้

๑. รับวางหลักทรัพย์ประกัน
๒. สั่งให้บริษัทนำหลักทรัพย์ประกันมาเพิ่มเติมในเมื่อหลักทรัพย์ประกันมีมูลค่าต่ำกว่าที่กำหนด
๓. รับถอนและเปลี่ยนแปลงหลักทรัพย์ประกัน
๔. รับวางเงินสำรองประกันภัยหรือสั่งให้เพิ่มเติม ถอนและเปลี่ยนแปลงเงินสำรองประกันภัย
๕. ให้ความเห็นชอบหรือสั่งให้เปลี่ยนแปลงแบบและข้อความหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบและข้อความแห่งกรมธรรม์ประกันภัย รวมทั้ง เอกสารประกอบหรือแบบทำกรมธรรม์ประกันภัย

๖. ให้ความเห็นชอบหรือสั่งให้เปลี่ยนอัตรา เบี้ยประกันภัย
๗. ให้ความเห็นชอบในการคำนวณกำไรของบริษัทว่ามีหรือไม่ และเท่าใด เพื่อประโยชน์ในการจ่ายเงินปันผลแก่ผู้ถือหุ้น
๘. กำหนดเซกต์ประกันวินาศภัย และอนุญาตให้บริษัทรับประกันวินาศภัย ในเซกต์ที่กำหนดได้เกินกว่า ๑ ใน ๑๐ ของเงินกองทุน
๙. กำหนดแบบรายการ เกี่ยวกับการประกันอัคคีภัย
๑๐. ออกคำสั่งไปยังบริษัทให้งดใช้คำสั่งใหม่ทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัย ในกรณีที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ แจ้ง เหตุอันควรสงสัยว่าวินาศภัยนั้นเกิดขึ้นด้วยความทุจริตของผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัย รวมทั้ง ถอนคำสั่ง เมื่อ เหตุอันควรสงสัยนั้นหมดไป และแจ้งการถอนไปยังบริษัทผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัย
๑๑. กำหนดแบบและรายการ สมุทหะ เบี้ยและสมุคบัญญัติ เกี่ยวกับธุรกิจประกันภัย
๑๒. กำหนดแบบและรายการของรายงานประจำปีแสดงฐานะการเงินและกิจการของบริษัทและรับรายงานดังกล่าว
๑๓. สั่งให้บริษัทแก้ไขเพิ่มเติมรายงานประจำปี แสดงฐานะการเงินและกิจการให้ถูกต้องหรือครบถ้วนบริบูรณ์
๑๔. สั่งให้บริษัทส่งรายงานหรือเอกสารใด ๆ เกี่ยวกับฐานะการเงินหรือกิจการของบริษัท เมื่อเห็นสมควร
๑๕. กำหนดแบบประกาศรายการขอแสดงสินทรัพย์และหนี้สิน
๑๖. กำหนดแบบและรายการของรายงานการตรวจสอบฐานะการเงิน รวมทั้ง การคำนวณความรับผิดชอบตามกรมธรรม์ประกันภัย และรับรายงานดังกล่าว หรือจะสั่งให้บริษัทปฏิบัติการตรวจและส่งรายงานดังกล่าวในเวลาใดก็ได้ เมื่อเห็นควร
๑๗. ตรวจสอบกิจการและฐานะการเงินของบริษัทและมีอำนาจ
- (๑) เข้าไปในสำนักงานของบริษัท เรียกเอกสารหรือหลักฐาน จากกรรมการ ผู้จัดการ ที่ปรึกษา พนักงานหรือลูกจ้างของบริษัท และสอบสวนบุคคล ดังกล่าวนี้ได้

(๒) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ เพื่อตรวจสอบหรือประเมินราคาทรัพย์สินของบริษัท

(๓) สั่งให้บริษัทหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจประจำวันชีวิตของบริษัทส่ง เอกสารหรือ เอกสารอื่น ๆ

(๔) เรียกบุคคลดังกล่าวใน (๑) หรือ (๓) มาให้ถ้อยคำหรือจะสั่งให้บุคคลดังกล่าวยื่นคำชี้แจงแสดงข้อเท็จจริงตามที่ต้องการก็ได้

๑๘ กำหนดค่าขอตรวจดูสมุดทะเบียนและ เอกสารที่เกี่ยวข้องแก่สมุดทะเบียนซึ่งนายทะเบียนเก็บรักษาไว้ และให้คำรับรอง เมื่อผู้มีส่วนได้เสียขอคัดสำเนาโดยมีคำรับรอง

๑๙ รับแจ้งความประสงค์ที่บริษัทจะเลิกกิจการ

๒๐ เป็นหอทะเบียนหรือ เป็นนายทะเบียนแล้วแต่กรณี เพื่อประโยชน์แก่การชำระบัญชีของบริษัทซึ่ง เป็นสาขาของบริษัทประจำวันชีวิตต่างประเทศ หรือสาขาของบริษัทประจำวันวิเศษต่างประเทศ

๒๑ แจ้งคำสั่งของรัฐมนตรีที่มีคำสั่งให้ควบคุมหรือ เลิกการควบคุมบริษัทไปยังบริษัทนั้นและปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานของบริษัทนั้น กับทั้งประกาศในราชกิจจานุเบกษา และหนังสือพิมพ์รายวันที่ออกจำหน่ายในท้องที่สำนักงานใหญ่ของบริษัท ตั้งอยู่อย่างน้อยสองฉบับ

๒๒ กำหนดหลักสูตรและวิธีการ สอบความรู้ เกี่ยวกับการประจำวันชีวิต

๒๓ รับและพิจารณาคำขอรับใบอนุญาต เป็นตัวแทนประจำวันชีวิต และตัวแทนประจำวันวิเศษ ออกใบอนุญาตเป็นตัวแทนประจำวันชีวิตและตัวแทนประจำวันวิเศษ กับทั้งต้องแจ้งให้บริษัททราบ เมื่อใดออกใบอนุญาตดังกล่าวแล้ว

๒๔ รับและพิจารณาคำขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาต เป็นนายหน้าประจำวันชีวิต และนายหน้าวิเศษ

ในกรณีผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนายหน้าประจำวันวิเศษ เป็นบุคคลธรรมดา ก่อนออกใบอนุญาต นายทะเบียนจะจัดให้มีการ สอบความรู้ เกี่ยวกับการ เป็นนายหน้าประจำวันวิเศษตามวิธีการที่เห็นสมควรก็ได้

๒๕ รับแจ้งการย้ายสำนักงานนายหน้าประกันชีวิตและประกันวินาศภัย

๒๖ กำหนดแบบและรายการ สมุทตะ เบียนและสมุคบัญญัติ เกี่ยวกับธุรกิจของ
นายหน้าประกันชีวิตและนายหน้าประกันวินาศภัย

๒๗ รับข้อบัญญัติเป็นตัวแทนประกันชีวิต ประกันวินาศภัย และนายหน้า
ประกันวินาศภัย ประกันชีวิต

๒๘ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบการปฏิบัติของนายหน้าประกันชีวิต
และประกันวินาศภัย นายทะเบียนมีอำนาจ เรียกให้นายหน้าประกันชีวิตและประกัน
วินาศภัย ส่งสมุทตะ เบียน สมุคบัญญัติหรือเอกสารใด ๆ มาเพื่อตรวจสอบหรือเข้าไป
ในสำนักงานของนายหน้าดังกล่าวเพื่อตรวจสอบก็ได้

๒๙ สิ่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันชีวิต ประกันวินาศภัย ใบอนุญาต
เป็นนายหน้าประกันชีวิต ประกันวินาศภัยกับทั้งต้องแจ้งคำสั่งนั้นไปยังผู้ถูกถอนใบอนุญาตด้วย

และในกรณีตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ ๖ ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่ควบคุมการลงทุนของ
บริษัทประกันภัยนั้น ให้มีบทที่กำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนในการควบคุมการ
ลงทุนไว้หลายประการ คือ

๑. นายทะเบียนประกันชีวิตหรือนายทะเบียนประกันวินาศภัย มีอำนาจให้
ความเห็นชอบแก่บริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัย ในการที่จะลงทุนซื้อหุ้น
หรือหุ้นกู้ของบริษัทจำกัดที่ประกอบธุรกิจประกันชีวิตได้ แต่ก็ต้องซื้อตามเงื่อนไขตาม
ข้อกำหนดในกฎกระทรวงฉบับที่ ๖ อีกด้วย

๒. นายทะเบียนประกันชีวิตหรือนายทะเบียนประกันวินาศภัย มีอำนาจ
ให้ความเห็นชอบแก่บริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัย ในการลงทุนซื้อหุ้นหรือ
หุ้นกู้ของบริษัทจำกัดที่มีบริษัทที่ประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมเกษตรกรรมหรือการขนส่ง
หรือธุรกิจการขายหรือให้เช่าซื้อที่ดินและอาคาร หรือธุรกิจประกันชีวิต หรือธุรกิจประกันต่อ
แต่ก็ต้องซื้อตามเงื่อนไขตามข้อกำหนดในกฎกระทรวงฉบับที่ ๖ อีกด้วย

๓. นายทะเบียนประกันชีวิตหรือนายทะเบียนประกันวินาศภัย มีอำนาจให้ความเห็นชอบแก่บริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัย ในการลงทุนซื้อหุ้นหรือหุ้นกู้ของบริษัทจำกัดใด ๆ ที่กฎกระทรวงฉบับที่ ๒ อนุญาตให้ซื้อได้ ในราคาที่สูงกว่ามูลค่าของหุ้นหรือหุ้นกู่ที่ตั้งไว้ โดยไม่ผ่านตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย แต่ต้องซื้อตามเงื่อนไขของกฎกระทรวงฉบับที่ ๒

๔. นายทะเบียนประกันชีวิตหรือนายทะเบียนประกันวินาศภัย มีอำนาจให้ความเห็นชอบแก่บริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัย ในการลงทุนซื้อหุ้นของนิติบุคคลที่ประกอบธุรกิจประกันชีวิตในต่างประเทศ และไม่มีสาขาในประเทศไทย และต้องซื้อตามเงื่อนไขของกฎกระทรวงฉบับที่ ๒ ด้วย

๕. นายทะเบียนประกันชีวิตหรือนายทะเบียนประกันวินาศภัย มีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ราคาซื้อขายในตลาดของที่ดินและอาคารซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย หรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ซึ่งใช้เป็นประกันในการที่บริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัย ให้อำนาจ

๖. นายทะเบียนประกันชีวิตหรือนายทะเบียนประกันวินาศภัยมีอำนาจกำหนดแบบของสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้แก่บริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัย ในการให้อำนาจโดยมีที่ดินหรืออาคาร ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยจำนอง เป็นประกัน

๗. นายทะเบียนประกันวินาศภัยหรือนายทะเบียนประกันชีวิตมีอำนาจมีอำนาจให้ความเห็นชอบในโครงการที่บริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทประกันวินาศภัย เสนอในลงทุนใช้เงิน เพื่อจัดจำหน่ายที่ดินที่บริษัทมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกันชีวิตหรือพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๑๐ ไขบังคับ หรือที่ดินที่ตกเป็นของบริษัท เนื่องจากการชำระหนี้ภายหลังวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวไขบังคับ

จากอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนประกันชีวิตและนายทะเบียนประกันวินาศภัย ดังกล่าวนี้ แสดงว่านายทะเบียนมีอำนาจหน้าที่มากในการควบคุมบริษัทประกันภัย

โดยเฉพาะในการลงทุนของบริษัท ซึ่ง เป็นการควบคุมการลงทุนที่เรียกได้ว่าอยู่ใน
อำนาจหน้าที่ของบุคคลคนเดียว ที่จะให้คุณหรือโทษแก่บริษัทได้ และเป็น เรื่องที่น่า
พิจารณาว่าจะควบคุมการลงทุนของบริษัทประกันภัยได้ผลอย่างไรแค่ไหน เพราะการ
วินิจฉัยของบุคคลคนเดียวน่าจะมีข้อบกพร่องได้ง่าย แต่ก็ดีในแง่ที่การวินิจฉัยจะทำได้
รวดเร็วทันแก่ภาวะของธุรกิจประกันภัยที่ต้องการความรวดเร็ว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย